

kih); kajti mi smo prepričani, da se na mnogih krajih niti ne bodo našli možje, ki bi bili zmožni, prevzeti ta posel, možje, ki bi bili sposobni, izpolnjevati vse predpise pri razpravi, čeravno smo v drugem oziru zadovoljni, da ne pristoji več razsodba političnim oblastvom, ker je taistih uradovanje bilo vsaj po naših skušnjah veliko prepočasno. Želeli bi bili, da se bi bila predkazala razprava v takih slučajih sodišču. (Medklic: „Odvetnikom!“) O, ne! Čisto lahko bi se bila sprejela določba, da se stroški za pravnega zastopnika ne povrnejo. Gospoda! Večina slučajev bi se vendar rešila v bagatelnem postopku in za bagatelne pravde se navadno odvetniki ne trgajo. Sicer je to še drugo vprašanje, je li bi bil poseben razloček med stroški bagatelne pravde in stroški obravnave pred razsodiščem. To pa le mimogredé omenim; saj itak v tem obziru ni upati na kako spremembo in je mi tedaj ne bomo predlagali.

Pač pa mislim, da smemo predlagati spremembe glede nekaterih drugih določeb, in upam, da bo večina visoke zbornice te predloge tudi sprejela.

Po določbi § 57 smejo občine, v katerih se prebivalstvo večinoma peča z vinorejo, iztrebiti zajca v svojem obsegu. (Medklic: „Spada v podrobno debato!“) Mislim, da pribranim gospodom časa, če prednašam sedaj že naše dotične predloge. Mi želimo in predlagamo, da se ta pravica podeli tudi občinam, v katerih se prebivalstvo zelo peča s sadjerejo; mi bomo tedaj stavili v tem oziru pri tej točki preminjevalni oziroma dodatni predlog. Kot take občine bi se morale smatrati posebno tiste, v katerih se goji sadjereja v takem obsegu, ki je za gospodarske razmere dotične občine velikega pomena. Obstoji li ta okolnost ali ne, to naj bi se določilo ravno tako kakor gledé vinoreje. Prepustilo bi se naj to ravno oni isti oblasti, ki mora potrditi dotični občinski sklep.

Tako je preprečena vsaka samovoljnost; kajti v takih slučajih storil bi najprej občinski odbor dotični sklep in potem bi se še le moral odobriti ta sklep od okrajnega glavarstva. Zloraba bi bila nemogoča.

Dalje grajamo določbo § 62 v prvem odstavku, ker smo mnenja, da se otroci, ki morajo še hoditi v šolo, ne bi smeli rabiti kot gonjači. Stavili bomo tedaj tozadevni spreminjevalni predlog.

(Konec prihodnjic.)

Rusko-japonska vojska.

Vrhovni poveljnik general Kuropatkin odstavljeno, to je najzanimivejša vest iz bojišča. Dne 16. t. m. ga je car odstavil in na njegovo mesto začasno postavil generala Lineviča, dozdajšnjega poveljnika I. armade. Kdo bo na

V.

V gozdu je gospod Čuš še enkrat spregovoril:

„Sedaj pa le pozor, gospoda! Streljali bomo na vse, naj si bo ptič ali kaj drugega. Na lovu je treba paziti na vse! Če se zaziblje veja, če zašumi listje, na vsak glas je treba poslušati. Ne govorite preglasno, da lahko čujemo vsak šum!“

„Kaj pa pes?“ šepče Šmitek.

„Psa bom imel jaz pri sebi,“ odgovori učitelj. „Mislim, da nima nihče ničesar proti temu.“

„Jaz že ne,“ mrmra poštar.

„Torej je dobro. Le pazite! V kratkem pridemo v smrečevje, morda dobimo tam kako ververico.“

Po kratkem molku je gospod Čuš nadaljeval svoje podučno predavanje.

„Če kdo kaj ustrelil, naj takoj zopet nabaše, ker ni vselej, da je žival mrtva. Sicer imamo vsi dvocevke, toda gotovost je vselej dobra reč. Merite pa le dobro, da ne kvarimo zastoj smodnika!“

„Gospod Čuš, vrane!“ vzklikne Šmitek.

„Ali gremo nanje?“ vpraša Janez.

„Čakajte, da vidimo, kam se vsedejo,“ odgovori učitelj. „Le počakajte! Koliko jih je? No, ni ravno predaleč! Jaz pojdem nanje!“

Kuropatkinovo mesto prišel kot stalni poveljnik, se še dosedaj ne ve. Govori se, da general Dragumirov ali pa veliki knez Nikolaj Nikolaevič, vrhovno vodstvo vojaških operacij Linevič, prvi šef generalnega štaba Suhomlinov, drugi šef generalnega štaba Saharov. Poveljniki treh armad Kaulbars, Gripenberg in Heršelman.

Dne 12. marca l. l. je prevzel general Kuropatkin vrhovno poveljstvo. Že takrat je priporočal ruskemu ljudstvu potrpljenje. S tem je pokazal, kako dobro je poznal ruske razmere v Vzhodni Aziji. Vedel je, da so ruske čete v Vzhodni Aziji malenkostne, da komaj zadostujejo za varstvo železnice. Pred topovi sovražnika je moral zbrati svojo armado, vedno se skrbno izogibajoč odločilne bitke, predenj se ni za to čutil dovolj močnega.

Toda niti Bog ne naredi vsem ljudem prav, kaj še le človek. Nezačuden je, da so začeli vzdigati glave, ker se je Kuropatkin vedno umikal. Hoteli so zmagati, ker niso poznali težkega položaja ruske armade. Neki dopisnik pripoveduje, da se je Kuropatkin kljub svojim načelom, se vedno umikati, dokler ne pride ugoden čas za odločilni udarec, vendar vsled vednega godrnjanja odločil, sprejeti pri Mukdenu bitko, v kateri je pa bil vsled japonske premoči premagan.

Prihodnji poveljnik bo imel mnogo lažje stališče. Našel bo organizirano rusko armado, oslabilo japonsko pa precej daleč od domovine, kar otežkoči njeno dovažanje. Najhujše čase je preстал Kuropatkin in kar je ta sejal, bo njegov naslednik žel.

Umikanje se vrši, kakor poročajo iz Petrograda, sedaj v najlepšem redu. Japonci vsled utrujenosti niso mogli močno pritiskati za umikajočimi Rusi. Na vsakem ugodnem kraju se ustavijo Rusi ter odbijajo Japonce. Tako se poroča, da so pri reki Fauhio imeli Japonci 1000 mož izgub. Kje se bodo Rusi zbrali in ustavili, se ne ve. Bržkone še le pri Harbinu.

Kuropatkin se poslavlja od armade.

Neki ruski poročevalec piše o tem: Kdor je videl Kuropatkina pred odhodom v Harbin, pravi, da je napravil nanj jako žalosten vtisek. Oči njegove so medle in leže globoko v votlinah. Kuropatkin je dejal k svojim spremljevalcem: „Vso zalogo velikih križev sem razdelil med najpridnejše med pridnimi. To je bilo moje zadnje delo kot armadni poveljnik“. Nato so v Harbinu navzoče čete defilirale mimo Kuropatkina, ki jih je žalostno gledal. Kuropatkin je stal pri odprtih vratih svojega železniškega voza, pozdravljal vojake in jim klical besede tolažbe in navdušenja. Ko je zadnji oddelek prikorakal mimo njega, je odvezal sabljo in jo oddal adjutantmu z

„Kam pa naj gremo mi?“

„Vi pojdite kar tu spodaj naprej. Jaz grem za vranami, če kaj zadenem, potem pa pridem čez vrh za vami. Čul bom tako, če bo kdo kaj streljal.“

To reki je Čuš odšel proti vrhu, kamor je bila letela jata vran. Svojim prijateljem se je takoj pokazal veččega lovca. Puško je nosil v roki, vedno pripravljeno na strel, telo upognjeno, klobuk potlačen na čelo. Tako je lazil oprezno in počasi dalje.

Njegovi prijatelji so šli po slabo uhojeni gozdni cesti naprej. Gledali so sicer mnogo, a videli malo. Šmitek, ki se je menda hotel posebno odlikovati, vodil je s posebno vnemo ona dva. Z očmi je hotel predreti vejevje, z ušesi vjeti vsak najmanjši šum. Ali samo veter je lahko vel skozi listje.

„Tu morajo biti ververice,“ šepne naposled Janezu.

Ta mu pritrudi.

„Kraj je res kakor nalašč zanje!“

„In koliko je žira po tleh!“

„Le pazite, gospod Šmitek!“

„Da, tu morajo biti ververice!“ prikima poštar.

(Dalje.)

izrazom, o katerem adjutant pravi, da ga ne more ponoviti. Poroča se tudi, da je bil Kuropatkin pri slovesu od svojih vojakov zelo ginjen ter je vzkliknil: „Kaj bo sedaj z armado?“

Zakaj je bil Kuropatkin odpoklican?

Iz Petrograda se poroča, da je dobil car dne 16. t. m. od Kuropatkina brzojavko, v kateri prosi, da bi smel en mesec prebiti v Petrogradu na počitku. Car je bil valed tega silno nejevoljen. Pokliče k sebi generala Hesseja, Kuropatkinovega prijatelja, in mu pokaže brzojavko. Jezni car je lastnoročno napisal dve brzojavki, eno za Kuropatkina, ki mu naznanja, da sprejme njegov odstop, drugo za Lineviča, ki ga imenuje za nadpoveljnika armade. Kuropatkinova usoda je bila odložena v malo trenutkih. Od druge strani pa se poroča: V kronskem svetu, ki se je vršil v Carskem selu pod carjevim predsedstvom, se je med drugimi vršil tudi sledeči prizor: Došlim generalom je bilo naročeno, posvetovati se izključno le o sredstvih za nadaljevanje vojske. V glavni seji je car sam izpregovoril: „Gospoda moja! General Kuropatkin je duševno pobit. Toda v tem trenutku je njegov ugled dvojen, kajti šele sedaj spoznam velike usluge, ki mi jih je doslej izkazoval v vojski. On mi podaja svoj odstop. Ne pozabite pri njegovi nesreči na njegove velike kreposti! Dovoljujem vam, da se takoj pričnete posvetovati o tem, naj se-li pusti Kuropatkinu vodstvo armade.“ Vsi generali so bili silno ginjeni. General Dragumirov je izpregovoril prvi; v kratkem je orisal Kuropatkinovo delovanje ter slednjič predlagal, da se ga odpokliče. Tem izvajanjem so se pridružili tudi drugi generali, nakar se je z vsemi proti trem glasovom sklenilo, odpoklicati Kuropatkina.

Kuropatkin poveljnik I. armade.

Predno se je Kuropatkin odpeljal iz Harbina, brzojavil je carju, naj ga pusti na bojišču, ki je za njega sveto mesto, če tudi kot prostega vojaka. Prosil je, da mu da poveljništvo I. armade, katero je prej poveljeval Linevič. Ker je Linevič tudi to prošnjo podpiral, je car v to privolil.

Državni zbor.

Imunitetni odredi.

Nekateri državni poslanci razžalijo zunaj zbornice to ali ono osebo; a sodnija sme preganjati poslanca še le potem, kedar je k temu dovoljenje dala poslanska zbornica. Obstoji pa poseben odsek poslancev državnega zbora, kateri presoja, ali se naj poslanec izroči sodniškemu preiskovanju ali ne. Ta odsek se imenuje: imunitetni. Ta odsek je predložil zbornici, naj se sodišču izroči poslanec grof Sternberg. Tega poslanca je v nekem časniku razžalil židovski dopisnik Penizek. Grof Sternberg ga sreča v zborničnem poslopju ter mu odmeri par gorkih za ušesi. Penizek išče sodnijske pomoči. Vsenemški poslanec Hauck se je pa pregrešil mnogo hujše. Hauck je v svojem protostantovskem časniku grdo sramotil presveto Rešnje telo. Državni pravdnik zahteva od poslanske zbornice, naj se mu izroči ta grdi poslanec. Imunitetni odsek je po večini glasov sklenil, vgoditi tej pravični zahtevi. A gotovo se bojo vsenemški in socijaldemokratski poslanci ustavljali v zbornici, izročiti svojega pajdaša sodniji. Vsaj so se temu ustavljali že v odseku njihovi pristaši.

Proč od Ogrske!

Vsled novih državnozborskih volitev na Ogrskem je ondi zdaj v večini tista stranka, ki bi rada takoj doseгла, da se Ogrji popolnoma ločijo od Avstrije, toraj, da imajo Ogrji od naše avstrijske popolnoma ločeno ogrsko vojno, svoj lastni denar, da se pobira na Ogrski meji carina za stvari, ki se tje uvažujejo. Ogrji in Avstrijci bi imeli le še skupnega vladarja. Ker toraj Ogrji delajo na to, da se ločijo od Avstrije, se je dozdevalo primerno nemško narodni stranki v avstrijski poslanski zbornici, da je po dr. Deršati vložila tale predlog: „naj se izvoli od-

sek 48 članov, kateri prevdari vse naše državne razmere in nasvetuje zbornici vse to, kaj moramo storiti v Avstriji v slučaju, če pride do ločitve z Ogrji. Dne 14. marca je dr. Dersata vtemeljil ta predlog in se je o njem obširno razpravljalo. Če se ločimo od Ogrrov, bomo pri tem le imeli dobiček. Dokazano je, da mi v gotovem denarju vsako leto za Ogre plačujemo pri skupnih zadevah po 50 milijonov več, kakor bi bilo treba. Mažari pa za to dobroto, katero uživajo od Avstrije, surovo ravna s tamošnjim prebivalstvom. Nemci, Slovaki, Slovencev, Hrvatov, Rusinov in Rumunov je mnogo več na Ogrskem, kakor Mažarov; a ti nemažarski narodi nimajo sploh nobene pravice. Mažari že komaj čakajo, da Slovani zginijo iz ogrske zemlje. Izmed 400 državnih poslancev so pri zadnjih volitvah komaj nemažarski narodi spravili v državni zbor 11 svojih mož. — Kako so si pa pridobili Mažari takšno oblast ne le nad ogrskimi nemažarskimi narodi, ampak sploh nad celo našo monarhijo? Po nesrečni vojski med Avstrijo in Nemčijo l. 1866 se je poklical v Avstrijo saksonski nemški baron Beust, ki je Ogrom podelil vse pravice, katere so zahtevali. Takrat so imeli v dunajski poslanski zbornici velikansko večino nemški liberalci, ki so pa k vsemu prikimali, kar je predlagal ta nemški baron. Slovenci so se z vso močjo upirali razdelitvi Avstrije v dve polovici; toda brez uspeha. Kar so zakrivali Nemci l. 1867, to pobijajo zdajšnji avstrijski liberalni Nemci. Toda prepozno je! Kar smo Avstrijani Ogrom do zdaj plačevali prav po nepotrebnem, to je zgubljeno za vselej, čeravno je eden izmed nemških govornikov pri tej razpravi zaklical, „da nam morajo Mažari vse zopet povrniti; potem naj hodijo z Bogom!“

Razmere med Avstrijo in Ogrsko.

Razprava o predlogu poslanca dr. Dersata, da se izvoli poseben odsek 48 članov, ki naj presodi položaj med Avstrijo in Ogrsko in predlaga zbornici, kaj se naj ukrene, še ni končana. Zbornici vseh strank se oglašajo k besedi in očitajo Mažarom vse krivice, katere je pretrpela Avstrija v dobi od 1867, kar se je sklenila prva pogodba med obema državnima polovicama. Mi smo plačevali, Ogrji pa komandirali. Krščanski social. Axman je omenjal, da je bil prvi dr. Lueger, ki je l. 1892 opozarjal na v nebo kričeče krivice, katere mi Avstriji prenašamo radi Ogrske nagodbe. Toda v avstrijski zbornici ni smel takrat nikdo kaj očitati Ogrom. Čisto prav, če se ločimo od njih, kar oni sami tako glasno zahtevajo; Avstrijci bomo samo le na dobičku. Potem ne bojo več uvažali Ogrji svoje živine, svojega žita in vina v Avstrijo brezplačno, kakor do sedaj. Slovenski poslanec dr. Šušteršič je dokazoval, da Ogrji niti resno ne mislijo na to, da bi se ločili od Avstrije, če tudi kričijo tako. Če hočejo imeti lastno vojno, bojo vsaj po 100 milijonov kron več za njo plačevali, kakor danes. Kaj bo pa potem z Bosno in Hercegovino? Avstro-Ogrske monarhije več ne bo, kateri je izročila Evropa ob svojem času upravo teh dveh turških pokrajin. Pogodba med Avstrijo in Ogrsko je bila nesrečna za nas, ker je bil vedno avstrijski cesar pod pokroviteljstvom ogrskega kralja; kar so Ogrji velevali, to se je zgodilo nam na škodo. Mi terjamo toraj popolno enakopravnost z Ogrji ali pa ločitve od njih.

Proračunski odsek

pretrese precej pridno državni proračun za leto 1905. Želijo, da konča svoje delo do velike noči; po praznikih bi se pečala z njim poslanska zbornica. Te dni se bo v tem odseku rešilo tudi vprašanje o celjskih nemško-slovenskih spodnje-gimnazijskih razredih. Leta 1902 je poslanska zbornica z večino 33 glasov sklenila, da spodnja gimnazija mora ostati v celjskem mestu. Žal, da so se dali nekateri slovenski politiki od vlade speljati tako daleč, da so privolili v stavbo poslopja za slovensko-nemško gimnazijo v celjski okolici. Vlada je na to postavila v proračun zdaj že tretjekrat: „Za stavbo gimnazije z unaj Celja: 10.000 K“. Ta postojanka se

je prvokrat vtihotapila za l. 1903, drugokrat za l. 1904; a v teh dveh letih pa sploh ni bilo radi obstrukcije proračunske obravnave. V kako prijetnem položaju bi se nahajali glede te zadeve Slovenci, če bi se ne bile vršile omenjena popolnoma nepotrebna in nesrečna pogajanja!

Iz proračunskega odseka smo zvedeli, koliko naša državna polovica plačuje vsako leto za pokojnine svojih uradnikov. L. 1895 so znašale pokojnice 35 milijonov — danes pa znašajo že 68 milijonov. In pri tem položaju se zahteva, od neke strani, naj se službena leta uradnikom znižajo od 40 let na 35 let, pokojnine se njim pa naj pomnožijo! Še celo finančni minister dr. Kosel sam se je vpri — vsaj za zdaj — tej zahtevi.

Dopisi.

Dobrna pri Celju. (Občinske volitve.) „Da bi h... tote volitve!“ Tako že kolnejo dobrnski nemčurji. Gre jim slaba. Ni uspeha, pa ga ni. Po vseh cestah jih vidiš, v vseh kotih širne dobrnske občine poskušajo, pa ne gre. Dobrnski Slovenci so bojda še „preneumni“, da bi „zastopili“, kaka nebesa jim obljubujejo nemčurji. Bolj butastih ljudi si pa tudi nemčurji niso mogli izbrati, da delajo za — nje. Večina jih hodi okrog, da bi se ga tu in tam nasrkali, potem naj že bo odbor slovenski ali nemški, si mislijo, da je le pijača in pa „groši.“ Plačani so bojda dobro, a kdo jih plača, to je še skrivnost. Da „ti višji“ ne bodo dali ne vinarja, o tem je vsak človek na Dobrni prepričan. Ali morebiti že delajo dolgove na račun občinske „kase!“ Bojda se je tistemu slaba godila, ki je prodajal medvedovo kožo brez medveda. Še hušja bo z našimi nemčurji. A nekaj so nemčurjski podrepniki vendar dosegli, čeravno tega niso nameravali, namreč to, da so vzbudili narodno zavest pri ljudeh, kjer je poprej ni bilo videti. Prišli so plačani nemčurjski hlapci in rekli: „Ti, z Nemci moraš voliti! Pirtovška moraš voliti, pa Hasenbihla, pa Žumarja, pa Laleka, veš, to so naši možje, ti bodo skrbeli za občino. Doklad potem ne bo nobenih, dače nič več, še denarje bomo iz davkarje dobili. Veš, ta šola je za nič, novo, lepo nemško šolo moramo postaviti. Veš, pa nemški „birgarmajster“ mora biti, potem bo veselo na Dobrni. Če boš pa s „Slovincami“ volil, ti bodo v vinogradu kisle hruške rastle in volom bodo rastle rogovi na hrbtu.“ Tako so govorili nemčurjski modrijani in uspeh je bil ta, da bodo mnogi slovenski volilci, kateri poprej niso nikdar prišli k volitvi, sedaj prišli nalašč in slovensko volili, da vidijo, če se spolnijo nemčurjska prerokovanja. Odgovor slovenskih mož je pa navadno ta: „Storili bomo po vzgledu Slovencev v Teharjih, Zrečah in Oplotnici, nemčurji pa naj imajo nemškega „birgarmajstra“, kjer ga hočejo. Tukaj smo mi gospodarji, ne pa tuji privandravci, ki so se nam zajedli v meso, kakor trtna uš v naše vinograde. Tako je, gospodje nemčurji: poglavarji in hlapci! Slovenci ne komandiramo, kogar naj volijo Nemci v Gradcu ali na Dunaju za župana, pa tudi komandirati si ne damo od tujih ljudi, kedo bo pri nas župan ali odbornik. Ta bi bila lepa, da bi tuji ljudje, ki so prišli iskat kruha na Dobrno, da bi taki zapovedovali domačinom, ki so podedovali svojo slovensko posest od slovenskih starišev. Če vam ni kaj prav, le pustite nas in pojdite, od koder vas je veter prinesel; mi smo poprej živeli brez vas in bomo tudi potem. Še to vam dovolimo, da vzamete seboj tiste svoje podrepnike, ki so izdali svoj rod in svoj jezik. Ni se vam treba bati, da bi kak petelin zakikirikal za vami. Prej greste, boljše bo. Če se boste še pa delj časa obračali tukaj, prosimo vas, bodite bolj ponižni, zakaj tudi slovenska potrpežljivost ima svoje meje in morebiti vam ni neznan za vsakega nemčurja strašno geslo: Svoji k svojim.“

Da se razumemo, dodamo še kratko opombo. Nemčurji se navadno imenujeje „Nemci.“ Pri

nas pa že poznamo razloček med rojenimi Nemci in takimi, ki se štulijo kot „Nemci“, pa so slovenskega rodu. Govorijo sicer radi neko „nemščino“, ki je pa taka, da je joj. Bog ne daj, da bi jo dali psu, takoj je po njem! Toraj ne mešajte besedij. Proti poštemnim Nemcem, ki hočejo mirno med nami živeti, nimamo ničesar, ves naš odpor je namerjen proti izdajcem našega rodu. Ako se bo pa kateri Nемец družil z nemčurjsko golaznijo in delal proti slovenskemu ljudstvu, potem seveda ne bomo delali razločka in ena jama bo odprta za vse.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebna vest. Okrajni komisar celjskega okraj. glavarstva dr. Adam Weiss p.l. Schleussenburg je postal ministrski podtajnik v ministrstvu notranjih zadev. Imenovani je bil med političnimi uradniki v Celju še najbolj priljubljen, ker se je naučil skoraj popolnoma slovenski ter bil v uradovanju strogo nepristranski in ljubezljiv. — Okrajni komisar dr. Rudolf Brešar je prestavljen od namestništva v Gradcu k okrajnemu glavarstvu v Celje. — Davčni pristav g. Alfred Drobnič, je prestavljen iz Celja v Št. Lenart v Slov. goricah.

Odlikovanje. Cesar je podelil g. Feliksu Stegnarju, c. kr. učitelju na moški kaznilnici v Mariboru, častno svetinjo za 40 letno zvesto službovanje. Čestitamo.

Zaročil se je g. Ferdo Motnikar, urar v Dolu, z dospodično Tončko Gorišek, gostilničarjevo hčerjo na Veterniku pri Kozjem. Čestitamo!

Mariborske novice. Mariborski župan, dr. Schmiderer, je dobil viteški križ Fran Josipovega reda, toda ne za uzorno županovaње, temuč zato, ker nabira kot blagajnik denar za „Rudeči križ“. — V pondeljek, dne 20. t. m. se je ustrelil v kavarni „Secession“ v Tegetthoffovi ulici 22letni natakarc Franc Šavkovič, ki je bil uslužben na kolodvorski restavraciji. Samomorilec se je najprej šampanca napil in na to se je ustrelil. Bil je takoj mrtev.

Sv. Peter pri Mariboru. V noči od 12. do 13. t. m. je ukradel neznan tat posestniku Mih. Kokolu v Metavi moško obleko in kolač kruha, med tem ko je imel gospodar opravke v hlevu. Upati je, da bodo zlikovca kmalo dobili!

Št. Ilj v Slov. gor. Nemški Čeh Helčl, ki mu domovina ni dala potrebnega kruha in ga je potem nesreča zanesla v naše lepe Slovenske gorice, ki bi jih pa on rad prepričal in okužil z blaženo nemščino, ta mož je menda le začel spoznavati, da je pri nas popolnoma nepotreben. Kako rad bi videl svojo kobačo vedno polno, vse naj bi pilo le „nemško“ vino, vse naj bi jedlo le „nemško“ meso. Pa nihče ni tako žejen in lačen! Seveda si vsak pameten človek dobro premisli, prej ko zopet gre na limanice. Saj imamo svoj pregovor, ki pravi, da osel gre samo enkrat na led. Kdor gre dvakrat, je seveda že nekaj več. — To ve tudi nemški Čeh Helčl. In to je, kar mu dela toliko skrbi, da mu večkrat prav nič ne tekne tako priljubljena — če tudi ne ravno lepa — fajfea. Njegovo jezo pa mora čutiti celi Šentilj. Čujte! Ker ga nihče ne uboga, zato je odložil svoji odborniški mesti pri občini in pri krajnem šolskem svetu. Pa glejte smolo — Šentilj še kljub temu stoji! To pa še ni vse. Tudi drugi vidijo, da je nepotreben. Pretečeni teden so ga hoteli namreč kar na tihem ukrasti; ne vemo, kaj bi drugo v šoli iskali. Še ni dolgo, da je bil Sadu v taki nevarnosti, in zdaj pa so hoteli Helčlna. Svet je pač tako silno nevhvaležen! Naše najbolj zaslužne može nam hočejo kar na tihem pokrasti, kam pa se naj potem obrnemo, kje naj iščemo take vzor-može? Jerum, jerum, to je pa že za počt!

Fram. Vsi tukajšnji treznomisleči narodni krogi obsojajo surove napade v zadnjih številkah „Slov. Štajerca“ na tukajšnjega g.